

Katy Moran

De onweerstaanbare charme van lord Crowlas

Deel 2 van de *Hester & Crow*-serie

Lord Crowlas heeft gevaarlijke vijanden gemaakt.
Zal hij zijn geliefde Hester ooit terugzien?

Vlak bij Lamorna Cove lag het oude landhuis Nansmornow in een halve cirkel van bebost parklandschap. De glinsterende vensters staken fel af tegen het maanverlichte graniet van het gebouw dat als een parel ingebed lag in de door regen geteisterde heidevelden van Cornwall, kustkliffen en de woeste Atlantische Oceaan. De tuinman kwam er tijdens het spitten vaak mensenbotten tegen of Romeinse tegels met een mozaïek van visschubben en ooit zelfs een verroest zwaard en een aardewerken schaal met groene versiering. In de salon werd het kaarslicht weerkaatst door het zilveren theeservies op het dienblad en vielen er lange schaduwen over het verbleekte Turkse tapijt. Het was al laat, maar er zaten nog vier vrouwen bij het haardvuur. Hester Lamorna kon maar niet kiezen wie ze het meest haatte of wantrouwde, ook al bleef ze glimlachen en schonk ze nog een kopje thee voor ze in. De stroom van hun geroddel raakte langzamerhand zo verhit dat het niet lang meer kon duren of een van drieën zou in haar sop gaarkoken. Het grootste deel van het kabinet, waaronder minister-president lord Castlereagh, was nu te vinden in de vertrekken van Nansmornow. Dat betekende niet alleen dat het op de verdieping voor het personeel gonsde van de arrogante Londense kamerheren, eigenzinnige kamermeisjes en ontevreden geklaag, maar ook dat Hester de echtgenotes moest zien te vermaken.

Hester greep de theepot beet alsof het een geweer was en bekeek hen door haar wimpers heen. Martha Mulgrave liep tegen de zestig, droeg ontelbare laagjes kant en had zich intussen al veertig jaar staande gehouden in het wespennest van de hogere kringen. Ze was geconcentreerd bezig

een handtasje te haken, maar sinds haar jeugd had ze handwerken als dekmantel gebruikt om haar omgeving scherp in de gaten te houden. Naast haar op de chaise longue zat Dorothea Lieven, echtgenote van de Russische ambassadeur. Ze streek een donkere haarlok achter haar oor met paarden oorbel, en las de brief die ze die ochtend van tsaar Alexander had gekregen. Achteroverleunend in haar fauteuil nam Emily Stewart, lady Castlereagh, met een vreselijk gemaakte glimlach het kopje thee aan. Ze keken alle drie naar haar op een manier waardoor Hester zich ongemakkelijk bewust voelde van haar lichtbruine huid en kroezende donkerbruine haren die lossprongen uit haar opgestoken kapsel. Ze rechtte haar rug, trok haar kasjmier stola goed op z'n plaats en gaf Dorothea het melkkannetje aan. Ze was bang dat de komst van deze aasgieren het einde van haar echtgenoot betekende, maar ja, speelde Crow niet altijd hoog spel? Het was echt iets voor hem om juist de mannen die het achterdochtigst waren over zijn motieven uit te nodigen om de beste flessen uit zijn wijnkelder leeg te drinken.

‘Waar denkt u aan, lady Lamorna?’ vroeg Emily. ‘Zouden de mannen eigenlijk ooit nog terug naar de salon komen? Dan hoop ik in elk geval dat ze uitgepraat zijn over die oninteressante Boscobel en zijn handelsfregat of karveel of wat het ook was. Een ongeschikter gespreksonderwerp kan ik me niet voorstellen, het lijkt wel alsof ze opeens in van die onbeschaafde types zijn veranderd, die hun fortuin in India hebben gemaakt.’ Ze nipte van haar thee. ‘Maar ja, uw lord Lamorna lijkt tegenwoordig alleen maar aan handel te denken. Zijn vader had het vast vreselijk gevonden. Beau Lamorna was nog van de oude stempel, toch?’ Haar ogen rustten op Hester. ‘Die lieve Beau zou zich omdraaien in zijn graf als hij wist hoe wij nu moeten leven.’

‘Ach,’ zei Hester rustig, ‘het land van mijn echtgenoot is zo rijk aan koper en heeft zo’n lange kustlijn dat het nogal onverstandig zou zijn als hij daar geen gebruik van maakte. En wat de Deliverance betreft, het ging mijn man erom dat het schip niet zeewaardig is. In tegenstelling

tot Hawkins Boscobel zou lord Lamorna zijn eigen mannen nooit de zee op sturen op een schip dat niet deugt. Welke mannen dan ook, trouwens.'

Emily's glimlach verstarde. 'Tja, voor ons is het natuurlijk niet te begrijpen hoe ingewikkeld dat soort handel is. Zelf zou ik nooit mijn mening geven over dat soort dingen, maar met uw achtergrond is dat vast heel anders.' Ze sprak alsof handel hetzelfde was als een bordeel drijven. Verwarde Emily de marine carrière van Hesters vader met een loopbaan in de koopvaardij? Of hintte ze naar het feit dat hij zelf ooit als koopwaar was verhandeld? Emily sprak in het Frans, dus maakte ze gewoon haar zin af toen Hughes de dubbele deuren openmaakte in zijn sobere butlerkostuum, en Hesters echtgenoot lord Lamorna de salon binnenkwam. Zijn titel burggraaf Crowlas had hij al een tijdje geleden opgegeven om de oude naam van zijn overleden vader aan te nemen, maar mensen die hem goed kenden noemden hem nog steeds Crow. Met zijn witte overhemd en middernachtblauwe jasje liet hij al het vrouwelijke gekwebbel verstommen. Zijn zwarte haren zaten zoals altijd slordig, zijn wimpers staken donker af tegen zijn bleke huid en zijn lichte, oestergrijze ogen konden zijn nogal schandalige bedoelingen goed overbrengen zonder dat hij een woord hoefde te zeggen.

'De dames hebben het langer volgehouden dan wij,' zei Crow met een lichte buiging naar Emily, Dorothea en lady Mulgrave. 'Castlereagh en Mulgrave zijn net naar bed gegaan. En ik ga ook, milady.' Hij raakte Hester nog nét niet aan, want dat zou een schandaaltje veroorzaken, alsof ze zijn minnares was en niet zijn echtgenote. Hester verlangde naar het moment dat ze hem kon beetpakken onder de kraakheldere linnen lakens, die altijd goed gelucht waren en naar lavendel geurden. Hij wist dat en gaf haar een van zijn zeldzame glimlachjes.

'Nou zeg, Lamorna,' zei lady Mulgrave die eindelijk haar haakwerkje neerlegde. 'Mogen we dan onze thee niet opdrinken voordat u uw vrouw naar de slaapkamer roept? Vreselijk, dit soort middeleeuwse manieren,

en het verbaast me trouwens om het te zien bij deze generatie, die toch niet echt recht voor z'n raap is.'

'U mag zo veel theedrinken als u wilt, mevrouw, maar ik ga het huis afsluiten,' zei Crow. Hij liet zich niet intimideren door een vrouw die oud, blank en rijk genoeg was om alles te zeggen wat ze maar wilde. Crow maakte glimlachend een buiging en ging de kamer uit. Hughes vertrok geen spier maar deed de deur achter hem dicht, zodat de vier vrouwen opnieuw onder elkaar waren.

'Mijn hemel, wat is hij toch een schandalig knappe jongeman,' ging lady Mulgrave verder, alsof ze praatte over nieuwe gordijnen voor de eetkamer. 'Die zijn altijd het ergst.'

Emily glimlachte vanuit de diepten van haar fauteuil. 'Inderdaad,' zei ze. 'We vinden allemaal dat je er zo waardig onder blijft, lieve Hester.'

Het kostte Hester moeite om haar theekopje niet met een klap neer te zetten. 'Waardig? Waaronder?'

'Emily, is dit echt wel het juiste moment?' vroeg Dorothea snel, opkijkend van haar brief.

Lady Mulgrave haakte gewoon verder aan haar tasje. 'Is er dan ooit een juist moment?'

Dat was aanleiding genoeg voor Emily om Hester aan te kijken met haar neerbuigendste glimlachje. 'O Hester, ik bewonder je echt, zoals je deze hele zaak behandelt met de minachting die het verdient. Zelf vind ik dat dat kind, zogenaamd de dochter van lord Burford, naar een rustig uithoekje op het platteland gestuurd moet worden, zodat iedereen haar vergeet.'

Hester hapte naar adem. Het was een publiek geheim dat lady Burford ooit niet alleen de stiefmoeder van Hesters man was geweest, maar ook zijn minnares.

Lady Mulgrave roerde een lepeltje honing door haar thee, die trouwens intussen voornamelijk bestond uit brandy, die ze in een flacon in haar handtasje bewaarde. 'Och, verveel ons toch niet met Louisa en haar

vermeende zevenmaandskindje, Emily. Burfords moeder zegt dat de man een idioot is en dat is hij ook. Dat meisje moet nu zeker een jaar oud zijn, dus die overleeft het misschien wel. Het zou me niet verbazen als ze haar mee naar de stad nemen, zodat er een kindermisje door het park komt flaneren met Louisa's liefdesbaby.'

Hester hield haar porseleinen kopje met beide handen vast en staarde naar de thee. Een kindje na zeven maanden zwangerschap? En zeker een jaar oud? Dan zou het een kind van Crow kunnen zijn: dát bedoelden ze ermee en ze roddelden er zo openlijk over om haar te vernederen, om haar op haar nummer te zetten. Hesters ogen brandden en het kostte al haar wilskracht om haar tranen te bedwingen.

'Volgens mijn nicht,' ging Emily verder, 'heeft dat schattige ukkie prachtige grijze ogen en een flinke zwarte haardos.' Ze wendde zich tot Hester met gespeelde vriendschappelijkheid. 'Stel je voor, dat kind is waarschijnlijk maar een paar maanden ouder dan jouw eigen schatteboutje. En voor je het weet debuteren ze in hetzelfde seizoen. Louisa's dochter zal vast hartveroverend zijn, als ze het overleeft, tenminste.'

Hester probeerde een lichte toon aan te slaan, al paste die bepaald niet bij haar gevoelens terwijl ze dacht aan de gevolgen voor haar dochtertje van twaalf maanden dat als een roos lag te slapen in de kinderkamer.

'Tja, Louisa was zelf een diamant van het zuiverste water, in haar hoogtijdagen. Anders was Crows vader ook niet met haar getrouwd.'

'Hoe dan ook, het zal vast snel overwaaien,' zei Dorothea die Hester over de rand van haar theekopje aankeek. 'Het zou geen echt seizoen zijn, als iemand niet een of ander bastaardkind van het platteland mee naar de stad nam.'

'Er is ook niet zo veel veranderd sinds ik een groentje was,' zei lady Mulgrave en pas toen ze alle vier hun thee hadden opgedronken en bovenaan de trap in een wolk van de kruidnagelgeur van lady Mulgrave's gezichtspoeder elkaars wang hadden gezoend, wist Hester dat ze eindelijk gelegenheid had om zich onbeschaamd te laten gaan.

Omdat zij na de dood van Crows ouders de enige was die kon zien of hij loog, wist ze zeker dat hij Louisa had losgelaten voordat ze trouwden. Dat kind moest dus voor die tijd verwekt zijn, maar haar bestaan was nog altijd een verraad tegenover hun eigen dochter. Louisa Burfords kind zou geen grapjes hoeven te verduren over haar zwarte grootvader. Zelf was Hester ongelofelijk trots op haar Afrikaanse voorouders, die zo veel hadden moeten doormaken om haar bestaan mogelijk te maken, maar het viel niet mee om alle zijdelingse blikken en gefluisterde opmerkingen te negeren. Ze had ja gezegd op Crows aanzoek om haar eer en haar leven te redden. Uit zichzelf had ze er nooit voor gekozen om tussen deze blanke aristocraten te leven. Ze deed de slaapkamerdeur achter zich dicht, zat kaarsrecht terwijl Lizzy haar jupon openknoopte en de ritse-lende zijde over haar hoofd trok. Daarna maakte ze de veters los van het korset en haalde ze het hemdje over Hesters hoofd. Hester poetste haar tanden met koraalpoeder en rook de gronderige dropgeur van mirre en Havannah snuiftabak. Lizzy gaf haar een linnen doek uit de kom warm water en Hester waste haar gezicht, onder haar armen en tussen haar benen. Zodra ze droog was, trok Lizzy voorzichtig de nachtjupon over haar hoofd. Hester ging zitten zodat Lizzy haar krullen kon losmaken en uitborstelen.

‘Morgen moeten we uw hoofdhuid maar eens met olie masseren, milady,’ zei Lizzy. ‘Volgens mij heeft mevrouw Rescorla rozenolie klaargemaakt.’ Ze zette Hesters haren boven op haar hoofd vast met een lint, wikkelde een zijden sjaal om haar hoofd en legde er een stevige knoop in. ‘Kan ik nog wat voor u doen, mevrouw? U ziet er niet zo goed uit.’

Hester schudde haar hoofd. Het liefst wilde ze krijsen en het kannetje oranjebloesempasta door de kamer smijten. ‘Nee dank je, Lizzy. Je hebt al lang genoeg moeten opblijven voor me. Ga maar naar bed. Ik heb verder niets meer nodig vanavond.’

Ze wachtte tot Lizzy de deur achter zich dicht deed, stond op en liep met bedwongen woede naar de kleedkamer, die weer naar de slaapkamer

leidde. Eerst liep ze door Crows eigen kleedkamer, waar zijn kamerheer nette stapeltjes had gemaakt van gesteven, mousselinen halsdoeken en een linnen overhemd aan de kastdeur had gehangen. Ze rook de lichte, verleidelijke komkommergeur van Crows scheerwater. Na zijn lange tijd in de marine en daarna in het leger, was Crow verrassend netjes en hoefde Hoby nooit overhemden van de vloer op te rapen. Maar godbewaar-me, hij moest en zou een verklaring geven voor Louisa Burfords dochtertje met de grijze ogen. Hester schoof het zware, karmozijnen bedgordijn opzij dat tot perzikroze was verbleekt op de plekken waar het zonlicht het in de afgelopen vierhonderd jaar had geraakt. Ze zag dat het bed van haar echtgenoot leeg was.

Uren later kwam lord Lamorna thuis. Crow deed zelf de voordeur achter zich dicht en liet de nacht met alle gevaar en chaos achter zich. Hij had weinig moeite gehad met de grendel. Het enige licht in de hal kwam van de gloeiende as in een haard die groot genoeg was om een heel varken in te roosteren, zoals Hester droogjes had opgemerkt toen hij haar de eerste keer na hun bruiloft mee naar Nansmornow had genomen. Zijn zintuigen waren zo alert dat hij meteen wist dat hij niet alleen was. Het was niet Hughes, want de butler was een beer van een vent en via zijn voeten voelde Crow aan het tegengewicht op de stokoude vloerdelen dat deze indringer veel lichter was. De insluiper stond achter hem, verborgen achter het fluwelen gordijn dat altijd voor de voordeur werd getrokken als het huis werd afgesloten. Aan de ene kant van de koperen gordijnroede bolden de plooiën van de zware stof op. Hij wilde het mes pakken dat aan zijn riem hing, maar terwijl hij zijn vingers om het ivoeren heft legde, schoot er een ijzingwekkende schicht langs zijn ruggengraat toen er door het gordijn heen de loop van een pistool in zijn zij werd gedrukt, vlak boven zijn middel. Het schot zou zijn lever aan gort helpen, nogal een slordige manier om te sterven. Met een snelle ruk greep hij de met fluweel omwikkelde pistoolloop beet en richtte hem opzij. Het schot ging af. De kogel raakte een vergulde steunbeer van de eeuwenoude lambriseringsring, die met veel geraas op de vloer viel. Crow kreeg nog vaag mee hoe fraai het witte pleisterwerk in het rond sproeide alsof het oceaanschuim was, voordat hij het gordijn wegtrok met zijn mes in zijn hand en oog in oog stond met Hester, die alleen een dun linnen nachtjaponnetje droeg,

met een woedende blik in haar ogen en een blauwe zijden sjaal om haar krullen gebonden. Hij had haar pols beetgegrepen maar liet hem vloekend los alsof haar huid witheet was, zodat ze naar voren kon komen en hem zowat tegen de voordeur aan drukte. Hij vond zijn vrouw altijd beeldschoon, maar de woede gaf haar gezicht een fascinerende uitdrukking – het flakkerende vuur in haar donkere ogen, haar lippen vooruitgestoken. Ze had het ontdekt, over het kind van Louisa Burford.

‘Je hebt ongeveer twee minuten om te vertellen waar je in hemelsnaam bent geweest, voordat je er publiek bij hebt,’ zei Hester. ‘Het zal wel niet lang duren voordat het personeel en waarschijnlijk ook onze gasten komen kijken wat dat allemaal voor herrie was.’

‘Heus?’ vroeg hij. Het leek hem beter om niet te glimlachen zolang ze zo kwaad was. ‘Ga je een ultimatum stellen?’

‘Geloof me maar, milord,’ zei Hester met een sarcasme dat hij nogal onnodig vond. De voorkant van haar nachtjapon plakte tegen haar lijf, een beetje vochtig van de moedermelk, maar dat maakte haar niet minder aantrekkelijk. ‘Waar ben je geweest? Ik ging ervan uit dat je een inbreker was.’ Haar stem beefde bijna onmerkbaar terwijl ze hem van top tot teen bekeek. ‘Is dat een krúisboog?’ vroeg ze ongelovig.

‘Ja, en godbewaarme, je hebt de muur helemaal kapotgeschoten.’ Hij wilde haar zielsgraag kussen, maar dat kon hij maar beter laten nu ze in zo’n humeur was en eigenlijk kon hij haar dat ook niet echt kwalijk nemen. ‘Hughes is een idioot. Waar is hij?’

‘Ik heb hem naar bed gestuurd toen ik ontdekte dat jij ervandoor was. Waarom zou die arme kerel moeten opblijven voor amateuristische criminelen?’

‘Omdat deze amateuristische crimineel hem toevallig tachtig pond per jaar betaalt?’

Ze stonden zo dicht bij elkaar dat Crow de zinderende hitte in de lucht tussen hen in voelde en opeens werd hij oprecht kwaad. Ze was een prima schutter, maar toch had hij haar binnen een paar seconden kunnen